

TALEPAPIR

Det talte ord gælder

Tilhørerkreds:	Folketingets Sundhedsudvalg
Anledning:	Samråd
Taletid:	ca. 10 min.
Tid og sted:	24. marts 2010 kl. 13.00-15.00 lokale: S-092
Dok nr.:	203579

Samrådsspørgsmål AD, stillet efter ønske fra Per Clausen (EL)

"Ministeren bedes redegøre for, hvordan det kan gå til, at læger, som er afsløret som ukvalificerede i andre nordiske lande, kan praktisere i Danmark og oplyse, hvad ministeren vil gøre for at sikre danske patienter mod disse farlige læger."

Spørgsmål AE, stillet efter ønske fra Sophie Hæstorp Andersen (S)

"Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at der i EU-regi oprettes et fælleseuropæisk register, hvor de pågældende sundhedsmyndigheder kan tjekke en læges baggrund forud for tildeling af autorisation i det pågældende land?"

Spørgsmål AF, stillet efter ønske fra Sophie Hæstorp Andersen (S)

"Hvilke initiativer agter ministeren at tage for at sikre, at der sikres fælles europæiske standarder for betegnelsen for forskellige landes lægetitler, således at det fremover sikres, at læger kun besmykker sig med titler, deres uddannelse rent faktisk berettiger dem til?"

[spørgsmål AD om ukvalificerede nordiske læger i Danmark]

Udvalget har som det første bedt mig om at redegøre for, hvordan det – som udvalget formulerer det – ”kan gå til, at læger, som er afsløret som ukvalificerede i andre nordiske lande, kan praktisere i Danmark.”

Det har jeg allerede gjort rede for i anledning af to § 20-spørgsmål. Jeg kan henvise til min besvarelse den 8. marts af spørgsmål S 1328 og S 1329.

Men det er meget nyttigt at få lejlighed til her i udvalget at gøre rede for spørgsmålet én gang til.

Det er vigtigt at gøre sig klart, at der er afgørende forskel på de regler, der gælder for læger fra et andet nordisk land – og for den sags skyld for læger fra hele EU- og EØS-området – på den ene side. Og så de regler, der gælder for såkaldte tredjelandslæger – altså læger fra lande uden for EU og EØS.

Når udvalget taler om læger fra et andet nordisk land, så gør jeg ud fra, at der tænkes på læger, som er statsborgere i et andet nordisk land, og som har fået udstedt deres autorisation og har ret til at fungere i et andet nordisk land. Det var eksempelvis tilfældet med den første læge, som Danmarks Radio omtalte i sin udsendelse 21 Søndag.

Og her er reglen helt klar: Sådanne læger har ganske enkelt et krav på at få dansk lægeautorisation, hvis de søger om det. Sundhedsstyrelsen har altså ingen som helst mulighed for at nægte at udstede autorisation.

Det følger af EF-direktivet om gensidig anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer, der bygger på Fællesskabets grundlæggende princip om fri bevægelighed for arbejdskraften. Og det samme følger af den særlige nordiske overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked for visse personalegrupper inden for bl.a. sundhedsvæsenet.

Så kan man naturligvis spørge, om det også gælder for læger, der – som udvalget formulerer det – ”er afsløret som ukvalificerede”?

Og her er svaret: Hvis manglende kvalifikationer har ført til, at en læge har fået frataget sin autorisation, så har lægen ikke længere noget krav på at få autorisation i et andet nordisk land.

Men hvis de mangelfulde kvalifikationer ikke har ført til en autorisationsfratagelse, så har lægen fortsat krav på at få imødekommet sin ansøgning om autorisation i et andet nordisk land.

Det er med andre ord ikke tilstrækkeligt, at lægen f.eks. har fået én eller flere advarsler, har fået kritik efter en patientklage eller er under skærpet tilsyn i det andet nordiske land. Eller sagt med andre ord: Så længe

lægen har ret til at virke i f.eks. Sverige, så har lægen også krav på at få autorisation og dermed adgang til at virke i Danmark.

Så kan man spørge, om de danske myndigheder da ikke har andre muligheder for sikre danske patienter?

Jo, hvis Sundhedsstyrelsen har oplysninger om, at der har været problemer i lægens hidtidige faglige virke, så kan styrelsen samtidig med udstedelsen af dansk autorisation sætte lægen i skærpet tilsyn. Og det var lige præcis den mulighed, Sundhedsstyrelsen benyttede i den omtalte konkrete sag.

Men det må efter min opfattelse ikke kunne bero på tilfældigheder, om Sundhedsstyrelsen eller danske sygehuse bliver opmærksom på relevante oplysninger fra oprindelseslandet om faglige problemer i den enkelte læges arbejde. Det gælder også oplysninger af ældre dato.

Jeg vil derfor arbejde for, at sådanne oplysninger kommer til at følge den pågældende læge, når vedkommende overgår til at virke som læge i et andet nordisk land. Danmark har derfor indledt forhandlinger med de andre nordiske lande om udvidet og hurtig adgang til sådanne oplysninger. Jeg vil selv følge spørgsmålet op med mine nordiske kolleger på vores næste sundhedsministermøde i Nordisk Ministerråd i midten af juni måned.

[spørgsmål AE om et fælles EU-register]

Det bringer mig frem til udvalgets næste spørgsmål om muligheden for at få oprettet et fælles EU-register over læger, som har haft problemer med deres faglige virke.

Her vil jeg lige gentage, at Sundhedsstyrelsen altså ikke har ret til at nægte at udstede autorisation til en læge, som er statsborger i et andet EU- eller EØS-land og dér har ret til at virke som læge. Det følger af EF-direktivet, som jeg nævnte.

Ifølge direktivet udveksler myndighederne i værtsmedlemsstaten og hjemlandet oplysninger om disciplinære eller strafferetlige sanktioner eller om andre alvorlige konkrete forhold, der vil kunne få følger for udøvelsen af lægevirksomhed.

Sigtet er, at få oplysninger om lægens aktuelle professionelle status. Sundhedsstyrelsen beder som fast praksis beder hjemlandet om at oplyse, om lægen har ret til at fungere som læge i sit hjemland. Det er det, man kalder "Good Standing".

Ifølge Sundhedsstyrelsen har der de seneste år har været arbejdet på informationsudvekslingen mellem EU-medlemslandene om vandrende sundhedspersoner. Om oplysningerne fortsat skal formidles via de

nævnte Good Standings eller ved helt anden teknisk løsning, er der endnu ikke taget endelig stilling til. Der findes allerede et elektronisk informationsudvekslingssystem, som gradvist er under udbygning. Og der har også i nogle år været arbejdet på et projekt om et fælles elektronisk identitetskort for sundhedspersoner med oplysninger om autorisationsforhold og uddannelse.

Men bortset fra en bekræftelse af autorisationsforhold og uddannelse, så kan der jo også være brug for let og hurtig adgang til yderligere oplysninger om eventuelle problemer i lægens hidtidige faglige virke – dvs. også oplysninger af historisk karakter. Og det indgår – så vidt jeg er orienteret fra Sundhedsstyrelsen – ikke i det nuværende EU-samarbejde.

Foreløbig vil jeg rejse problemstillingen over for mine kolleger og kommissæren på sundhedsministrenes næste rådsmøde i begyndelsen af juni måned – med sigte på at få skabt større fremdrift i EU-samarbejdet om disse spørgsmål.

[spørgsmål AF om fælles europæiske standarder for lægebetegnelser]

Det sidste spørgsmål, udvalget har rejst, drejer sig om sikring af fælles europæiske standarder for landenes forskellige lægebetegnelser.

Til det spørgsmål er der blot at sige, at sådanne standarder er allerede fastlagt med direktivet om anerkendelse af erhvervsmæssige kvalifikationer.

I et bilag til direktivet er der en fuldstændig opregning af samtlige medlemslandes betegnelser for læger inden for samtlige specialer, også med gengivelse af betegnelsen for uddannelsesbeviset i det enkelte medlemsland. Så der er ikke så meget at tage fejl af.

Her kan man f.eks. se, at det vi i Danmark betegner som en "almen praktiserende læge" eller "speciallæge i almen medicin" svarer til det man i England og Irland kalder "general medical practitioner", i Tyskland "Facharzt für Allgemeinmedizin", i Frankrig "médecin qualifié en

médecine generale”, i Belgien og Luxemborg ”médecin generaliste” og i Italien ”Medico di medicina generale”.

Særligt med hensyn til Sverige kan jeg oplyse, at den tilsvarende betegnelse er ”allmänpraktiserande läkare” med ”Europaläkare” angivet i parentes. Og det pågældende uddannelsesbevis betegnes i Sverige som: ”Bevis om kompetens som allmänpraktiserande läkare (Europaläkare) udfärdat av Socialstyrelsen”. Og det svarer i Danmark til: ”Tilladelse til at anvende betegnelsen alment praktiserende læge/Speciallæge i almen medicin”.